

ת"פ 40307/12/12 - מדינת ישראל נגד שאדי נסראללה

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 40307-12-12 מדינת ישראל נ' נסראללה
תיק חיצוני: 0-1340-01965-2010

בפני	כב' השופט יעקב בכר
מאשימה/משיבה	מדינת ישראל
נגד	שאדי נסראללה
נאשם/מבקש	

החלטה

בפני בקשה לעיון וקבלת חומר חקירה על פי סעיף 74 לחוק הסדר דין הפלילי(נוסח משולב), תשמ"ב 1982(להלן: החסד"פ).

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), והיזק לרכוש במזיד עבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

הבקשה נוגעת לכך שהמשיבה תעביר לידי הנאשם את עברו הפלילי של עד התביעה מספר 6' לרבות תיקי מב"ד.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה וציין כי עברו הפלילי של עד מספר 6 אינו רלוונטי לעניינו של הנאשם.

ב"כ המשיבה ביקש מבית המשפט לדחות את הבקשה, ככל שהיא נוגעת לתיקי המב"ד, לתיקים הסגורים ומרשם התלונות של עד התביעה מס' 6 .

זכות העיון העומדת לנאשם בכל הנוגע לחומר החקירה מעוגנת בסעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "החסד"פ")הקובע:

"הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו"

זכותו זו של נאשם נגזרת מן הזכות למשפט הוגן ואין חולק כי עיון במלוא חומר החקירה הנוגע למשפט מהווה תנאי בלעדי אין ליכולתו של הנאשם לנהל את הגנתו כדבעי .

סעיף 74 לחסד"פ מסדיר את זכות העיון של הנאשם בחומר החקירה, כחלק ממימוש זכותו למשפט הוגן .

הביטוי "חומר חקירה", שביחס אליו קיימת לנאשם זכות עיון, פורש בפסיקה באופן ליברלי:

"ההנחיה שניתנה בפסיקתנו באשר לזיהויו של "חומר חקירה" שעל התביעה חובה למסרו לנאשם, הותירה שוליים רחבים גם למקרים בהם החומר שבמחלוקת אינו קשור במישרין לאישום או לנאשם, והרלוונטיות שלו לאישום היא גבולית. גישה זו מבוססת על הטעם שתכליתה של זכות העיון של הנאשם, היא לאפשר לו לממש את הזכות למשפט הוגן וליתן לו הזדמנות מלאה להתגונן מפני האישומים המיוחסים לו. לפיכך, יכללו בגדר חומר כזה גם 'ראיות השייכות באופן הגיוני לפריפריה של האישום'..." (בג"ץ 620/02 התובע הצבאי הראשי נ' בית-הדין הצבאי לערעורים, פ"ד נז.

לעניין עיון בגיליון הרישום הפלילי של עדים כחומר חקירה, נקבע כי קיומו של עבר פלילי לחובת עד מסוים אינו חומר חקירה באופן אוטומטי.

בבש"פ 5881/06 **בינזרי נ' מדינת ישראל** (2007). נקבע כי אין מקום לחשיפה גורפת של גיליון רישום פלילי של עדי תביעה. וכי מוטל על בית המשפט לאזן ולשקול בין היתר את השיקולים הבאים: הקשר בין מהימנות העד לבין טיב הרישום וסוג העבירות בגיליונו של העד ; חלוף הזמן מאת ההרשעה ; הקשר בין האישום לגביו העד לבין הרשעותיו הקודמות ; הפוטנציאל הראייתי הגלום בעדותו של העד ; מידת מעורבותו של העד באירוע נשוא האישום וכיו"ב.

באשר למחלוקת אם יש מקום להעביר גם תיקים סגורים, נקבע לא אחת כי העברת רישום פלילי או משמעתי של עדים תועבר רק לגבי הרשעות (ב"ש (מח' חיפה) 4013/06 **מד"י נ' אברמוביץ** (2007) ; ת"פ (שלום נצ') 10969-07-08 **שמעון כהן נ' מדינת ישראל**, תק-של 2010(2), 48815 , 48818 (2010) ; ב"ש (שלום ת"א) 3351/08 **ישיונדם טדסה נ' מדינת ישראל** (2008) ; ור' בהיקש ס' 11 ו- 11א' לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981).

כמו כן, נקבע בפסיקה כי השיקול המרכזי ביישומה של נוסח האיזון בין זכותו של הנאשם למשפט הוגן לבין זכויותיהם של עדים ומתלוננים לכבוד ולפרטיות הינו חשיבות החומר להגנת הנאשם. כאשר מדובר ב"חומר חקירה" מובהק או כאשר ברי כי קיימת אפשרות סבירה שתהא בחומר תועלת להגנת הנאשם - יורה בית המשפט על גילוי של החומר לנאשם, אף אם יהיה בכך משום פגיעה בזכויותיו של עד או מתלונן.

אולם, ככל שהרלוונטיות בין החומר הנדון לבין השאלות העשויות להיות במחלוקת במשפט רחוקה יותר, וככל שהזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם נחלשת, כך יש ליתן משקל רב יותר לזכויותיהם של העדים והמתלוננים.

לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, בתיק החקירה ובגיליון הרשעותיו של העד, הגעתי למסקנה לפיה אין מקום להיעתר לבקשה. לעד אמנם יש עבר פלילי, אך מעיון בהרשעותיו הקודמות אני סבור כי אין בהן כל רלוונטיות לשאלת מהימנותו

בתיק זה, ואין להן כל זיקה להגנת הנאשם.

באיזון בין זכותו של העד לפרטיות לבין זכות הנאשם למשפט הוגן, במקרה דנן, האינטרס של העד גובר.

לפיכך אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

מזכירות: נא להחזיר למאשימה את תיק הראיות שהומצא לעיוני.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ד, 15 ינואר 2014, בהעדר
הצדדים.